

ข้อความสำคัญ:

พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องโรมานซ์ (เรื่องรักใคร่) ของคู่สมรสแห่งจักรวาล
ในความหมายที่บริสุทธิ์หมดจดและแยกบริสุทธิ์ที่สุด —
พระเจ้าผู้อยู่ในพระคริสต์ในฐานะเจ้าบ่าวกับผู้ที่เป็นเจ้าสาวที่พระเจ้าทรงไถ่ไว้ในฐานะเจ้าสาว —
เป้าหมายแห่งการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้า

การงานสำคัญอันดับแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่เกี่ยวกับการฟื้นฟูนี้
คือการทำงานที่แท้จริงของพระองค์ในการเตรียมเราให้เป็นเจ้าสาวที่มีสง่าราศีของพระองค์;
ถ้าไม่มีการแบ่งแยกบริสุทธิ์ในด้านนิสัยอย่างต่อเนื่องดังที่กล่าวไว้ในเอเฟซัส 5:26 แล้ว
เจ้าสาวก็ไม่มีทางเตรียมพร้อม และวิวรณ์ 19:7-9 ก็ไม่มีทางสำเร็จเป็นจริง

คำว่า “สูงงอม” ที่ใช้ในพันธสัญญาใหม่นั้น
ชี้ถึงการที่ผู้เชื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่และครบสมบูรณ์ในชีวิตของพระคริสต์
ซึ่งพวกเขาได้รับมาในเวลาที่ยังเกิดใหม่

การฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการเตรียมเจ้าสาวของพระคริสต์
ในที่สุดเราจะถอดแบบเป็นเหมือนนางชูลามิทที่อัศจรรย์ ซึ่งเป็นแบบจำลองหรือสำเนาของชะโลโม
คือภาพเลื่องที่ยิ่งใหญ่และสุดยอดของกรุงเยรูซาเล็มใหม่
ในฐานะคู่ครองหรือเจ้าสาวของพระคริสต์

ตอนที่ 1

เจ้าสาว — เป้าหมายแห่งการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้า

ข้อพระคัมภีร์: วว.19:7-9; ยส.1:29; 3:29; พพร.1:2-3; 8:14

I. พระคัมภีร์กล่าวถึงเรื่องโรมานซ์ (เรื่องรักใคร่) ของคู่สมรสแห่งจักรวาลในความหมายที่บริสุทธิ์หมดจดและแยกบริสุทธิ์ที่สุด — พระเจ้าผู้อยู่ในพระคริสต์ในฐานะเจ้าบ่าวกับผู้ซึ่งพระเจ้าทรงไถ่ไว้ในฐานะเจ้าสาว — ยส.3:29; มธ.25:6; วว.19:7; 21:2; 22:17:

1. ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา พระเจ้าทรงมีเรื่องโรมานซ์กับมนุษย์; พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์โดยมีจุดประสงค์เพื่อจะได้มาซึ่งคู่ครอง — ยนช.1:26.
2. พระเจ้าทรงเป็นคนรัก และพระองค์ทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์เองให้เป็นคนรัก; กรณีนี้หมายความว่าพระองค์ทรงเนรมิตสร้างเราขึ้นมาเพื่อให้เรารักพระองค์ — มก.12:30; อฟ.3:14-19.
3. พระคัมภีร์ทั้งเล่มเป็นเรื่องโรมานซ์อันศักดิ์สิทธิ์ และหนังสือบทเพลงไพเราะเป็นภาพย่อของโรมานซ์นี้ — 1:2-3; 8:14:
 - (1) พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่โรแมนติก; ความสัมพันธ์ระหว่างเรากับองค์พระผู้เป็นเจ้าควรเป็นความสัมพันธ์ที่โรแมนติกมากขึ้นเรื่อย ๆ.
 - (2) ถ้าไม่มีเรื่องโรมานซ์ระหว่างเรากับองค์พระเยซูเจ้า เราก็คือคริสเตียนที่เคร่งศาสนา ไม่ใช่คริสเตียนที่โรแมนติก — พพร.1:2-3.
 - (3) “โรมานซ์” คือคำขอความรักอันศักดิ์สิทธิ์; ในพระคัมภีร์เราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงเสาะหาความรักจากเรา — 2กธ.11:2.
 - (4) บทเพลงไพเราะไม่เพียงเป็นเรื่องโรมานซ์ แต่เป็นเรื่องโรมานซ์ที่เยี่ยมยอด.
4. เมื่อเรารักสิ่งใด ทั้งใจกระทั้งตัวของเราก็จะทุ่มเทไปที่สิ่งนั้น ตลอดจนถูกยึดครองและถือครองด้วยสิ่งนั้น — 1ตธ.6:10-11; 2ตธ.3:2-4; 4:8, 10ก; ตต.1:8:
 - (1) “การรักพระเจ้าคือการทุ่มเททั้งตัวของเรา คือวิญญาณ, จิต, และกาย รวมทั้งใจ, จิต, ความคิด, และกำลัง (มก.12:30) ลงไปบนตัวของพระองค์อย่างสิ้นเชิง นั่นก็คือการยอมให้พระองค์ยึดครองทั่วทั้งตัวของเรา และตัวเราสูญเสียไปในพระองค์” (1กธ.2:9 คำอธิบาย 3).
 - (2) การรักองค์พระเยซูเจ้าคือการชื่นชมพระองค์, นำทั้งตัวเรามุ่งไปยังพระองค์, เปิดออกต่อพระองค์, รับสุขพระองค์, ให้พระองค์เป็นอันดับแรก, เป็นหนึ่งกับพระองค์, ดำเนินชีวิตพระองค์, และกลายเป็นพระองค์ — มธ.26:6-13; 2กธ.3:16; มก.12:30; กซ.1:18; 1กธ.6:17; ฟป.1:20-21; บทเพลงที่ 366 ข้อ 2.

II. วิวรรณ์ 19:7-9 เปิดเผยถึงพระคริสต์ในฐานะเจ้าบ่าว:

1. การสมรสของพระเมษโปดกเป็นผลลัพธ์จากการสำเร็จครบถ้วนของแผนการบริหารแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้า; แผนการบริหารนี้มีเพื่อให้ได้รับเจ้าสาว ซึ่งก็คือคริสตจักรสำหรับพระคริสต์ ผ่านการไถ่ทางด้านหลักกฎหมายของพระองค์และโดยการช่วยให้รอดทางอินทรีภาพในชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ — ยนช.2:22; รม.5:10; วว.19:7-9; 21:2, 9-11.
2. เจ้าสาวของพระคริสต์ในวิวรรณ์บทที่ 19 ประกอบด้วยผู้มีชัยชนะทั้งหมด — ข้อ 7-9; เทียบ ยนช.2:22; มธ.16:18.
3. ผู้มีชัยชนะทั้งหมดจะกลายเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปีในระยะเริ่มต้นและใหม่สุด — วว. 19:7.
4. ในที่สุด ผู้เชื่อทั้งหมดจะร่วมกับบรรดาผู้มีชัยชนะมาทำให้กรุงเยรูซาเล็มใหม่สำเสร็จสุดยอดและสำเร็จครบถ้วนอย่างครบบริบูรณ์ มาเป็นภรรยาของพระคริสต์ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ตลอดชั่ววันนิรันดร์ — 21:2, 9-11.

III. เจ้าสาวคือเป้าหมายแห่งการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้า — 19:7-9:

1. “การสมรสของพระเมษโปดกนั้นมาถึงแล้ว” — ข้อ 7ข.
 - (1) ในตอนต้นของหนังสือกิตติคุณโยฮัน เขากล่าวถึงพระเมษโปดกกับเจ้าบ่าว ส่วนในหนังสือวิวรรณ์ เขากล่าวว่าการสมรสของพระเมษโปดกมาถึงแล้ว — ยส.1:29; 3:29.
 - (2) หลังจากการถูกรับขึ้นไปของวิสุทธิชนส่วนใหญ่ (วว.14:16; 1ตธ.4:15-16) และการพิพากษาที่บัลลังก์แห่งการพิพากษาของพระคริสต์เพื่อประทานบำเหน็จแล้ว (วว.11:18; 2กธ.5:10) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อมาในทันทีควรจะรวมถึงการสมรส

ของพระเมษโปดกด้วย (วว.19:7ข):

ก. หากเราได้รับบำเหน็จที่ปลั่งแก่แห่งการพิพากษาของพระคริสต์ เราก็จะมีส่วนในงานเลี้ยงสมรส.

ข. หากเราไม่ได้รับบำเหน็จและไม่ได้รับการรับรองจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะไม่พินาศ แต่จะประสบกับการสูญเสีย เหมือนที่กล่าวไว้ใน 1คร.3:15.

2. “เจ้าสาวของพระองค์ก็ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว” — วว.19:7ค:

- (1) “เจ้าสาวของพระองค์” ในข้อนี้ ถ้าแปลตามตรงก็คือ “ภรรยา” โดยหมายถึงคริสตจักร (อฟ.5:24-25, 31-32) ซึ่งเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ (ยส.3:29).
 - (2) ถ้าดูตาม วว.19:8-9 ก็เห็นว่าภรรยาหรือเจ้าสาวของพระคริสต์ประกอบไปด้วยเหล่าผู้เชื่อที่มีชัยชนะในช่วงอาณาจักรพันปีเท่านั้น ขณะที่เจ้าสาวหรือภรรยาที่อยู่ใน 21:2 นั้นอยู่หลังอาณาจักรพันปีไปจนถึงโลกนิรันดร์ โดยประกอบไปด้วยวิสุทธิชนทุกคนที่ได้รับความรอดแล้ว.
 - (3) ความพร้อมของเจ้าสาวนั้นขึ้นอยู่กับความสูงมอในชีวิตของเหล่าผู้มิชชั่น — 19:7; ฮธ.6:1; ฟป.3:12-15; อฟ.4:13.
 - (4) เราต้องประดับตัวและทำให้กรุงเยรูซาเล็มใหม่สำเร็จสุดยอดเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ โดยมีพระเจ้าพระบิดาเป็นทองคำ, พระเจ้าพระบุตรเป็นไข่มุก, และพระเจ้าพระวิญญาณเป็นเพชรพลอย — วว.21:2, 19ก; 1คร.3:12; พพร.1:10-11.
 - (5) ผู้มิชชั่นไม่ใช่ปัจเจกชนที่แยกจากกัน แต่เป็นเจ้าสาวแห่งกลุ่มชน.
 - (6) ผู้มิชชั่นไม่เพียงต้องสูงมอในชีวิตเท่านั้น แต่ยังต้องถูกก่อสร้างเข้าด้วยกันจนกลายเป็นเจ้าสาวคนเดียว.
3. “และยังทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สุกใสสะอาด ด้วยว่าผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นได้แก่การประพฤติที่ชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” — วว.19:8:

- (1) คำว่า “สะอาด” ซึ่งถึงแก่แก่ ส่วนคำว่า “สุกใส” ซึ่งถึงการสำแดง.
- (2) คำว่า “ความชอบธรรม” ศัพท์ภาษกรีกยังสามารถแปลว่า การประพฤติที่ชอบธรรม (พหุพจน์).
- (3) ความชอบธรรม (พหุพจน์) ไม่ได้ชี้ถึงพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของเราซึ่งเราต้อนรับมาเพื่อความรอดของเรา — 1คร.1:30.
- (4) ความชอบธรรมที่เรารับมาเพื่อความรอดของเรานั้นเป็นความชอบธรรมทางทัศนะภายนอก เพื่อให้เราตอบสนองข้อเรียกร้องของพระเจ้าผู้ชอบธรรมได้ ส่วนความชอบธรรมของวิสุทธิชนที่มีชัยชนะเป็นความชอบธรรมทางทัศนะภายใน (ฟป.3:9) เพื่อให้เขาตอบสนองข้อเรียกร้องของพระคริสต์ที่มีชัยชนะได้.
- (5) ดังนั้นผ้าป่านเนื้อละเอียดจึงบ่งชี้ถึงชีวิตหรือการดำเนินชีวิตที่มีชัยชนะของเรา; ผ้าป่านเนื้อละเอียดก็คือพระคริสต์ที่เราได้ดำเนินชีวิตออกมาจากตัวเรา.

4. “ผู้ที่ได้รับเชิญมาร่วมงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกนั้นก็เป็สุข...ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระคำที่สัตย์จริงของพระเจ้า” — วว.19:9:

- (1) งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกก็คืองานเลี้ยงสมรส ซึ่งก็คืออาณาจักรพันปี ซึ่งเป็นหนึ่งในสายพระเนตรของพระเจ้าเป็นบำเหน็จให้แก่ผู้เชื่อที่มีชัยชนะ — ข้อ 9; มธ.22:2, 11-14; 2ปต.3:8.
- (2) การได้รับเชิญให้มาร่วมงานเลี้ยงสมรสของพระคริสต์ก็คือการได้รับพร เพราะสิ่งนี้จะนำผู้เชื่อที่มีชัยชนะเข้าสู่การรับสุขแห่งอาณาจักรพันปี — วว.19:9.
- (3) งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกในที่นี้ก็คืองานเลี้ยงสมรสที่อยู่ใน มธ.22:2; นี่จะเป็นบำเหน็จให้แก่เหล่าผู้เชื่อที่มีชัยชนะ:

ก. การถูกเรียกคือการได้รับความรอด (รม.1:7; 1คร.1:2; อฟ.4:1) ในขณะที่การถูกเลือกคือการได้รับบำเหน็จ.

ข. มีเพียงผู้เชื่อที่มีชัยชนะเท่านั้นจึงจะได้รับเชิญให้มาร่วมในงานเลี้ยงสมรสนี้ เพื่อเป็นบำเหน็จแก่พวกเขา; ไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับความรอดจะสามารถมีส่วนในสิ่งนี้.

ค. เหล่าผู้เชื่อที่มีชัยชนะซึ่งได้รับเชิญให้มาร่วมงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกจะได้เป็นเจ้าสาวของพระเมษโปดกด้วย — วว.19:8-9.

ตอนที่ 2

การก่อสร้างของเจ้าสาว

ข้อพระคัมภีร์: ยนช.1:26; 2:7-10, 18-25; วว.19:7-9; 21:9-11

I. การก่อสร้างของพระเจ้าคือเรื่องศูนย์กลางที่อยู่ในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม; เจ้าสาวของพระคริสต์คือการก่อสร้างของพระเจ้าตรีเอกภาพ — “ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระเยโฮวาพระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้นพระองค์ได้ก่อสร้างขึ้นเป็นหญิง แล้วนำมาให้ชายนั้น” — ยนช.

2:22:

1. พระคัมภีร์ทั้งเล่มอาจเปรียบได้กับคู่มือก่อสร้าง; การเปิดเผยเกี่ยวกับสวนเอเดนซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในพระคัมภีร์ และการเปิดเผยเกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งเป็นบทสรุปของการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ในพระคัมภีร์นั้นเป็นภาพสะท้อนของกันและกัน.
2. สิ่งที่ถูกเปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์สองส่วนนี้คือแนวคิดศูนย์กลางของพระเจ้า, เส้นทางศูนย์กลางของการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์, และหลักการควบคุมในการตีความและทำความเข้าใจต่อพระคัมภีร์:
 - (1) เยเนซิสบทที่ 1 และ 2 คือพิมพ์เขียวของแบบสถาปัตยกรรมทางอินทรีภาพของพระเจ้าเพื่อจะได้มาซึ่งการก่อสร้างอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ (สร.11:10); พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะนำพระคริสต์มาก่อสร้างเข้าสู่การก่อรูปทางภายในของเราเพื่อที่ตัวเราจะถูกก่อรูปใหม่ด้วยพระคริสต์; เช่นนี้พระเจ้าจึงจะทรงได้มาซึ่งมนุษย์แห่งกลุ่มชนที่มีพระฉายาของพระองค์มาสำแดงพระองค์และมีอำนาจของพระองค์มาเป็นตัวแทนของพระองค์ (ยนช.1:26; 1กธ.3:9; มธ.16:18; 2ชมอ.7:12-14ก).
 - (2) วิวรรณ์บทที่ 21 และ 22 คือภาพถ่ายของการก่อสร้างที่สำเร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งก็คือการสำแดงแห่งกลุ่มชนของพระเจ้าตรีเอกภาพ; กรุงเยรูซาเล็มใหม่คือภาพสะท้อนและการสำเร็จเป็นจริงของการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ที่เกี่ยวกับสวนเอเดน.
 - (3) พระคริสต์จะเสด็จกลับมาในฐานะเจ้าบ่าวเพื่อมาสมรสกับเจ้าสาวของพระองค์ ซึ่งเป็นการรวมยอดของเหล่าผู้มิชชันนะ; สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นโดยเหล่าผู้มิชชันนะในยุคนี้มีเพื่อการสำเร็จสุดยอดในระยะแรกของกรุงเยรูซาเล็มใหม่ในยุคอาณาจักร (19:7-9) และมีเพื่อการสำเร็จสุดยอดที่ครบบริบูรณ์ของกรุงเยรูซาเล็มใหม่ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ในที่สุด (21:2).
 - (4) ในช่วงสุดท้ายของยุคสมัยนี้ก็จะบรรลุถึงเป้าหมายนี้โดยการทำงานที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำอย่างต่อเนื่องตลอดทุกศตวรรษที่ผ่านมา จากนั้นเจ้าสาว ซึ่งก็คือเหล่าผู้เชื่อที่มีชัยชนะก็จะเตรียมพร้อม และอาณาจักรของพระเจ้าก็จะมาถึง — มธ.26:29; 13:43.
 - (5) เจ้าสาวแห่งกลุ่มชนซึ่งก็คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่จะทำให้สองด้านแห่งพระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง (ยนช.1:26); ด้านแรก กรุงเยรูซาเล็มใหม่จะเป็นการสำแดงที่ครบบริบูรณ์ของพระเจ้าโดยมีพระฉายาที่ครบบริบูรณ์ของพระเจ้าสำหรับสง่าราศีของพระองค์ (วว.21:11; เทียบ 4:3); ด้านที่สอง กรุงเยรูซาเล็มใหม่นี้จะสยบศัตรู, พิชิตแผ่นดิน, และใช้อำนาจของเจ้าปกครองทั่วจักรวาลด้วยอำนาจครอบครองของพระองค์ (ยนช.1:26; วว.22:5; เทียบ 20:10, 14-15)
3. เมื่อเราทั้งหลายซึ่งเป็นพลไพร่ของพระเจ้าได้เข้าสู่ความสัมพันธ์แห่งความรักกับพระเจ้า เราได้รับชีวิตของพระองค์ เหมือนอย่างที่เราได้รับชีวิตของอาดัม; ความรักนี้ทำให้เราสามารถกลายเป็นหนึ่งกับพระเจ้าและทำให้พระองค์เป็นหนึ่งกับเรา — ยนช.

2:21-22.

II. ในการที่พระเจ้ากับพลไพร่ของพระองค์จะเป็นหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายจะต้องมีความรักต่อกันและกัน; ความรักที่สำคัญระหว่างพระเจ้ากับพลไพร่ของพระองค์ซึ่งถูกเปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์ถูกเปรียบเหมือนความรักที่ซาบซึ้งระหว่างชายกับหญิง — ยช.14:21, 23; ยรม.

2:2; 31:3:

1. ขณะที่พลไพร่ของเจ้ารักพระเจ้าและใช้เวลาสามัคคีธรรมกับพระองค์ในพระคำของพระองค์ พระเจ้าก็ทรงถ่ายทอดองค์ประกอบอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เข้าสู่พวกเขา ทำให้เขาเป็นหนึ่งกับพระองค์ในฐานะคูครองของพระองค์ เป็นเหมือนกับพระองค์ในด้านชีวิต, นิสัย, และการสำแดง — บพส.119:140, 15-16.

2. พระเจ้าทรงรักเราก่อนโดยการที่พระองค์ทรงถ่ายทอดความรักของพระองค์ให้แก่เรา และทรงทำให้ภายในเราเกิดความรักที่ให้เราใช้รักพระองค์และรักพี่น้องทั้งหลาย — 1ยส.4:19-21.
3. ชีวิตที่เราได้รับมาจากพระเจ้าคือชีวิตแห่งความรัก; พระคริสต์ทรงเป็นอยู่ในโลกนี้ด้วยชีวิตของพระเจ้าซึ่งเป็นความรัก และบัดนี้พระองค์ก็ทรงเป็นชีวิตของเรา เพื่อเราจะเป็นอยู่ในโลกนี้ด้วยชีวิตแห่งความรักอย่างเดียวกันและจะเป็นเหมือนกับพระองค์ — 3:14; 5:1; 2:5-6; 4:17.
4. ความรักตามธรรมชาติของเราต้องถูกวางไว้ที่ทางเขน; ความแตกต่างอย่างหนึ่งระหว่างความรักของพระเจ้ากับความรักตามธรรมชาติของเราคือ ความรักตามธรรมชาติของเรานั้นง่ายที่จะถูกทำให้หุนเหิง.
5. เราต้องเป็นบุคคลที่ถูกท่วมท้นและพัดพาไปด้วยความรักของพระคริสต์; ความรักอันศักดิ์สิทธิ์ควรเป็นเหมือนกระแสน้ำหลากที่ถาโถมมาสู่เรา บังคับให้เราใช้ชีวิตเป็นอยู่ต่อพระองค์จนไม่อาจควบคุมตัวเราได้ — 2กธ.5:14.
6. บัญญัติที่วาดด้วยความรักระหว่างพี่น้องนั้นเป็นทั้งบัญญัติเก่าและบัญญัติใหม่: สาเหตุที่ “เก่า” ก็เพราะผู้เชื่อทั้งหลายมีบัญญัตินี้มาตั้งแต่แรกที่เขาเริ่มต้นชีวิตคริสเตียน; สาเหตุที่ “ใหม่” ก็เพราะขณะที่พวกเขาดำเนินชีวิตคริสเตียน บัญญัตินี้ก็เผยออกซึ่งแสงสว่างใหม่ๆ และส่องสว่างด้วยการฉายส่องที่ใหม่และฤทธิ์เดชที่สดใหม่ครั้งแล้วครั้งเล่า — 1ยส.2:7-8; 3:11, 23; เทียบ ยส.13:34.
7. พระกายนั้นก่อสร้างตนเองขึ้นในความรักเพื่อจะกลายเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์ (อฟ.4:16); วิญญาณที่บังเกิดใหม่ที่พระเจ้าประทานให้เรานั้นเป็นวิญญาณแห่งความรัก; เราจำเป็นต้องมีวิญญาณแห่งความรักที่ลุกโชติช่วงเพื่อจะพิชิตการตกต่ำของคริสตจักรในวันนี้ (2ทธ.1:7).
8. “ความรู้นั้นทำให้พองตัวขึ้น มีเพียงความรักที่ทำให้ก่อสร้างขึ้น” (1กธ.8:1ข; เทียบ 2กธ.3:6); การรักซึ่งกันและกันคือเครื่องหมายที่แสดงว่าเราเป็นของพระคริสต์ (ยส.13:34-35); การรักที่จะเป็นเอกเป็นต้นในคริสตจักรย่อมเป็นปฏิปักษ์กับการรักพี่น้องทั้งปวง (3ยส.9).
9. องค์พระเยซูเจ้าทรงสละชีวิตของพระองค์เพื่อเราจะมีชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์นั้นใด เราก็จำเป็นต้องสูญเสียชีวิตฝ่ายจิตของเราและปฏิเสธตัวเองในการรักพี่น้องทั้งหลายและนำชีวิตไปหล่อเลี้ยงแก่พวกเขาในภาคปฏิบัติของการดำเนินชีวิตแห่งพระกายเพื่อการเตรียมเจ้าสาวของพระคริสต์นั้น — 1ยส.3:16; 4:17 คำอธิบาย 5; ยส.10:11, 17-18; 15:13; อฟ.4:29-5:2; 2กธ.12:15; รม.12:9-13.
10. ไม่ว่าเราจะเป็นอะไรและทำอะไรเพื่อการก่อสร้างคริสตจักรในฐานะพระกายอินทรีย์ของพระคริสต์ ความรักคือหนทางที่ล้าเลิศที่สุด — 1กธ.12:31ข-13:8ก.

III. เราจำเป็นต้องมองเห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อจะก่อกำเนิดคู่ครองสำหรับพระองค์เอง; เยเนซิสบทที่ 2 เปิดเผยถึงรูปภาพของพระคริสต์และเจ้าสาวของพระองค์ในแบบเล็งของอาดัมและเอวา:

1. อาดัมเป็นแบบเล็งถึงพระเจ้าในพระคริสต์ในฐานะสามเษกแห่งจักรวาลที่แท้จริงผู้ทรงเสาะหาภรรยาสำหรับพระองค์เอง — รม.5:14; เทียบ ยส.3:29; 2กธ.11:2; อฟ.5:31-32; วว.19:7-9; 21:9-11.
2. “พระยะโฮวาพระเจ้าตรัสว่า ‘มนุษย์ผู้นั้นจะอยู่คนเดียวก็ไม่ได้ เราจะสร้างผู้ช่วยเหลือคนหนึ่ง ให้เป็นคู่ครองของเขา’ — ยนช.2:18:
 - (1) การที่อาดัมต้องการภรรยาเป็นแบบเล็งและภาพบรรยายว่าในแผนการบริหารของพระเจ้า พระองค์ทรงต้องการมีภรรยาซึ่งเป็นคู่ครองของพระองค์ เป็นผู้ที่จะมาเสริมให้พระองค์ครบถ้วน (แปลตามตรงคือ คู่เคียงของพระองค์); แม้พระเจ้า ซึ่งก็คือพระคริสต์นี้ทรงครบสมบูรณ์อย่างเด็ดขาดและนิรันดร์ แต่ถ้าไม่มีคริสตจักรเป็นภรรยาของพระองค์ พระองค์ก็ไม่ครบถ้วน.
 - (2) พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะมีทั้งอาดัมซึ่งเป็นแบบเล็งถึงพระคริสต์และเอวาซึ่งเป็นแบบเล็งถึงคริสตจักร; พระองค์ทรงประสงค์ “ให้พวกเขามีอำนาจครอบครอง” (1:26) ซึ่งก็คือการได้มาซึ่งพระคริสต์ที่มีชัยชนะ ร่วมกับคริสตจักรที่มีชัยชนะ คือพระคริสต์ที่มีชัยชนะต่อการทำงานของมาร ร่วมกับคริสตจักรที่ได้ล้มล้างการทำงานของมาร; พระเจ้าทรงต้องการให้พระคริสต์และคริสตจักรมีอำนาจครอบครอง (รม.5:17; 16:20; อฟ.1:22-23).

3. พระเจ้าได้ทรงสร้างบรรดาสัตว์ป่าและบรรดานกในอากาศด้วยดิน และนำสัตว์เหล่านั้นมาหาอาดาม “ชายนั้นจึงตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้และฝูงนกในอากาศและฝูงสัตว์ป่า แต่ชายนั้นยังหาผู้ช่วยเหลือเป็นคู่ครองของตนไม่ได้” — ยนช.2:19-20.
4. ภรรยาจะต้องเหมือนกับสามีในด้านชีวิต, นิสัย, และการสำแดง; ในท่ามกลางสัตว์ใช้, ฝูงนก, และสรรพสัตว์นั้น อาดามไม่พบผู้ที่ จะเสริมให้เขาครบถ้วน ไม่พบผู้ที่สามารถเป็นคู่เคียงกับเขาได้ — ข้อ 23.
5. ในการก่อกำเนิดผู้ที่ จะเสริมให้พระองค์ครบถ้วนนั้น อันดับแรกพระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ ดังที่มีแบบเล็งโดยการที่พระเจ้า ทรงนมัสตราอาดาม — ยส.1:14; รม.5:14.
6. “แล้วพระยะโฮวาพระเจ้าจึงทรงทำให้ชายนั้นหลับสนิท เมื่อหลับอยู่นั้นพระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขายกออกมา แล้ว ทำให้เนื้อนั้นติดกันเข้าตามอย่างเดิม” — ยนช.2:21:
 - (1) การที่อาดามหลับสนิทเพื่อก่อกำเนิดเอวาซึ่งเป็นภรรยาของเขาเป็นแบบเล็งถึงการตายของพระคริสต์บนกางเขนเพื่อก่อกำเนิดคริสตจักรเป็นคู่ครองของพระองค์ — อฟ.5:25-27.
 - (2) ในพระคัมภีร์นั้น การหลับหมายถึงการตาย — 1กธ.15:18; 1ธข.4:13-16; ยส.11:11-14.
 - (3) การตายของพระคริสต์คือการตายที่ปลดปล่อยชีวิต, แจกปันชีวิต, แพร่พันธุ์ชีวิต, เพิ่มทวีชีวิต, และขยายพันธุ์ชีวิต ดังที่มี เครื่องหมายเล็งโดยการที่เมล็ดข้าวสาลีตกลงในดินแล้วตาย จากนั้นก็เติบโตขึ้นเพื่อก่อกำเนิดเมล็ดอีกมากมาย (12:24) เพื่อก่อเป็นขนมปัง ซึ่งก็คือพระกาย คือคริสตจักร (1กธ.10:17).
 - (4) โดยการตายของพระคริสต์ ชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่อยู่ภายในพระองค์จึงถูกปลดปล่อยออกมา และโดยการเป็นขึ้นของ พระองค์ ชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกปลดปล่อยออกมาของพระองค์จึงถูกแจกปันเข้าสู่ผู้เชื่อทั้งหลายของพระองค์เพื่อก่อรูป ขึ้นเป็นคริสตจักร — ลก.12:49-50; เทียบ รม.12:11; วอ.4:5.
 - (5) โดยขั้นตอนเช่นนั้น พระเจ้าที่อยู่ในพระคริสต์จึงถูกกระทำเข้าสู่มนุษย์พร้อมด้วยชีวิตและพระนิสัยของพระองค์ เพื่อบ่มมนุษย์ จะได้เป็นเหมือนกับพระองค์ในด้านชีวิตและนิสัย และจะได้เคียงคู่เป็นคู่ครองของพระองค์ได้.
7. “ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระยะโฮวาพระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้นพระองค์ได้ก่อสร้างขึ้นเป็นหญิง แล้วนำมาให้ชายนั้น” — ยนช.2:22:
 - (1) กระดูกซี่โครงที่ชักออกมาจากซี่ข้างที่แยกออกของอาดามเป็นแบบเล็งถึงชีวิตนิรันดร์ที่ไม่อาจแตกหักและไม่อาจถูก ทำลายได้ของพระคริสต์ (สร.7:16; ยส.19:32-33, 36; อชด.12:46; บปส.34:20) ซึ่งไหลออกมาจากซี่ข้างที่ถูกแทงของ พระองค์ (ยส.19:34) เพื่อแจกปันชีวิตให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายของพระองค์ เพื่อก่อกำเนิดและก่อสร้างคริสตจักรซึ่งเป็น คู่ครองของพระองค์:
 - ก. สิ่งที่ออกมาจากซี่ข้างของพระคริสต์คือโลหิตและน้ำ แต่สิ่งทีออกมาจากซี่ข้างของอาดามมีแต่กระดูกซี่โครง ไม่มี โลหิต.
 - ข. กรณีนี้เป็นเพราะในช่วงเวลาของอาดามนั้นยังไม่จำเป็นต้องมีการไถ่โดยพระโลหิตเพราะยังไม่มีบาป; แต่ ในขณะที่พระคริสต์ทรง “หลับ” บนกางเขนนั้นมีปัญหาของความบาปแล้ว ดังนั้นโลหิตที่ไหลออกมาจากซี่ข้างของพระ คริสต์จึงมีไว้สำหรับการไถ่ทางด้านหลักกฎหมายของเรา.
 - ค. สิ่งที่อยู่จากโลหิตคือน้ำไหลออกมา ซึ่งก็คือชีวิตที่หล่อเลี้ยงของพระเจ้าสำหรับการช่วยให้รอดทางอินทรีย์ภาพของเรา (อชด.17:6; 1กธ.10:4; อถุข.20:8); ชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์, หลั่งไหล, และไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมีแบบเล็งโดยกระดูกซี่โครงที่ชัก ออกมาจากซี่ข้างของอาดาม (รม.5:10).
 - (2) เยเนซิส 2:22 ไม่ได้กล่าวว่าเอวาถูกนมัสตราสร้างขึ้นมาจากกระดูกซี่โครงที่ชักออกมาจากซี่ข้างของอาดามเป็นแบบเล็งถึงการก่อสร้างคริสตจักรด้วยชีวิตแห่งการเป็นขึ้นที่ถูกปลดปล่อยออกมาจาก พระคริสต์ผ่านการตายของพระองค์บนกางเขนและถูกแจกปันเข้าสู่ผู้เชื่อทั้งหลายของพระองค์ในการเป็นขึ้น — ยส. 12:24; 1ปต.1:3.
 - (3) คริสตจักรซึ่งเป็นเอวาที่แท้จริงคือการรวมยอดของพระคริสต์ที่อยู่ภายในผู้เชื่อทุกคนของพระองค์; คริสตจักรคือ ผลิภัณฑ์ถอดแบบของพระคริสต์; ในคริสตจักรไม่มีใครมีองค์ประกอบอื่นใดนอกเหนือจากองค์ประกอบของพระ

คริสต์ — ยนช.5:2.

8. มีเพียงสิ่งที้ออกมาจากพระคริสต์โดยมีชีวิตแห่งการเป็นขึ้นของพระองค์จึงจะสามารถเป็นเจ้าสาวของพระองค์ที่มาเสริมให้พระองค์ครบถ้วนได้ (1คร.12:12; อฟ.2:6; 5:28-30); คริสตจักรคือผลิตภัณฑ์อันบริสุทธิ์ที่หมั้นดจที่ออกมาจากพระคริสต์; คริสตจักรจึง “เป็นฝ่ายพระคริสต์,” “เป็นฝ่ายการเป็นขึ้น,” และอยู่ฝ่ายสวรรค์.
9. อาดามและเอวาซึ่งเป็นหนึ่งเดียวกัน ได้ใช้ชีวิตสมรสรวมกันในฐานะสามีและภรรยา (ยนช.2:24-25); นี่เป็นภาพบรรยายว่าในกรุงเยรูซาเล็มใหม่นั้น พระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขั้นตอนและสำเร็จสุดยอดในฐานะสามแห่งจักรวาลจะใช้ชีวิตสมรสรวมกับมนุษย์ที่ได้รับการไถ่, การบังเกิดใหม่, การเปลี่ยนแปลง, และได้รับสง่าราศีในฐานะภรรยาสืบๆ ไป (วว.22:17ก).
10. ในโลกนิรันดร์ที่ไม่สิ้นสุดนั้น พวกเขาจะเป็นอยู่โดยชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์, นิรันดร์, และมีสง่าราศีที่เหนือล้ำ และจะดำเนินชีวิตที่เป็นการผสมกลมกลืนระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์เป็นนิรันดร์เดียว ซึ่งเป็นการดำเนินชีวิตที่ล้ำเลิศอย่างที่สุด ทั้งยังเปี่ยมล้นด้วยพระพรและความยินดี.

ตอบที่ 3

ความสูกอมของเจ้าสาว

ข้อพระคัมภีร์: วา.19:6-9; ยช.3:29; ยก.5:7; มธ.5:48; กซ.1:28-29; 3:10-11

I. ความหมายของคำว่า “สูกอม” ในภาษากรีกคือ “ณ จุดสุดท้าย”:

1. การถูกเปลี่ยนแปลงคือการที่ชีวิตธรรมชาติของเราได้เปลี่ยนไปด้วยระบบสิ่งใหม่ทดแทนสิ่งเก่า ส่วนความสูกอมคือการถูกเติมเต็มด้วยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่ทำให้เราเปลี่ยนไป — ฮบ.6:1; กซ.4:12; รม.12:2; 2ปต.1:3.
2. ระยะสุดท้ายของการเปลี่ยนแปลงคือความสูกอม คือความบริบูรณ์แห่งชีวิต — ข้อ 4.
3. ผู้เชื่อที่สูกอมย่อมรู้จักและคำนึงถึงพระกายของพระคริสต์ มีความสำนึกของพระกายและยึดพระกายเป็นศูนย์กลาง — 1 กอ.12:16, 18-19, 21, 24.

II. คำว่า “สูกอม” ที่ใช้ในพันธสัญญาใหม่นั้น ชี้ถึงการที่ผู้เชื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่และครบสมบูรณ์ในชีวิตของพระคริสต์ ซึ่งพวกเขาได้รับมาในเวลาที่ยังเกิดใหม่ — ตต.3:5; 1ปต.1:3, 23; มธ.5:48:

1. เราอย่าได้พึงพอใจกับตัวเองเป็นอันขาด แต่ต้องแสวงหาการเติบโตและสูกอมในชีวิตของพระคริสต์ — ฟป.3:12, 14.
2. เราต้องมุ่งหน้า ต้องถูกนำไปสู่ความสูกอมโดยการลืมหูลืมตาที่อยู่นิ่งและโน้มตัวไปหาสิ่งเหล่านั้นที่อยู่เบื้องหน้า โดยมุ่งแสวงหาการรับสุขและการได้ตัวของพระคริสต์อย่างครบบริบูรณ์ที่สุด เพื่อจะได้รับสุขพระคริสต์อย่างถึงที่สุดในอนาคตที่พ้นปี — ข้อ 12-15.
3. เงื่อนไขที่จำเป็นต้องมีสำหรับความสูกอมในชีวิตฝ่ายวิญญาณคือการเติบโตขึ้นในชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์อย่างต่อเนื่อง — อฟ.4:15.
4. ผลลัพธ์ที่สูงสุดของการที่ผู้เชื่อได้เติบโตและสูกอมในชีวิตของพระคริสต์คือการเป็นผู้ใหญ่อย่างเต็มที่ — คริสตจักรซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์ที่เติบโตจนเป็นผู้ที่สูกอมแล้ว — ข้อ 13.

III. ในหนังสือจดหมายของยาโกโบ เขาใช้ตัวอย่างของชาวนาที่รอคอยผลผลิตอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดินด้วยความอดทนนาน — 5:7:

1. อันที่จริงแล้ว องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นชาวนาแท้ เป็นชาวนาที่มีเพียงหนึ่งเดียว — มธ.13:3.
2. ขณะที่เราเฝ้าคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความอดทนนาน พระองค์ผู้เป็นชาวนาแท้ก็ทรงอดทนในการรอคอยให้ชีวิตของเราสูกอมกลายเป็นผลสูกอมรุ่นแรก และเป็นรวงข้าวที่จะเก็บเกี่ยวได้ในนาของพระองค์ — วา.14:4, 14-15.
3. หากเราอธิษฐานว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเสด็จมาโดยเร็วพลัน” องค์พระผู้เป็นเจ้าก็อาจจะตรัสว่า “ในขณะที่เจ้ารอคอยการกลับมาของเรา เราก็กาลังรอคอยให้เจ้าสูกอม; มีเพียงความสูกอมของเจ้าเท่านั้นที่สามารถเร่งการกลับมาของเราได้.”
4. สิ่งหนึ่งที่จะช่วยเราอย่างยิ่ง คือการตระหนักว่า ถ้าเราจริงจังกับการรอคอยการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็จำเป็นต้องเติบโตจนสูกอมในชีวิต.

IV. การสูกอมคือการมีพระคริสต์ก่อร่างอยู่ในเราอย่างครบบริบูรณ์ ซึ่งก็หมายความว่า เราได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปเป็นเหมือนพระฉายาของพระองค์อย่างครบบริบูรณ์ — พต.4:19; 2กอ.3:18:

1. นับตั้งแต่วิถีที่เราได้รับการบังเกิดใหม่ องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงทำงานอยู่ในเรามาโดยตลอด เพื่อเราจะได้มีพระฉายาของพระองค์ — ข้อ 18; รม.8:29.
2. เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำพระฉายาของพระองค์มากระทำเข้าสู่เราอย่างครบบริบูรณ์ และได้สำแดงออกผ่านตัวเราอย่างครบบริบูรณ์แล้ว เราก็จะสูกอมในชีวิต — อฟ.3:16-17.

V. บทเพลงไพเราะบทที่ 3 แสดงให้เราเห็นถึงความสูกอมของผู้แสวงหา และบทที่ 4 ก็อธิบายต่อไปว่าเขามุ่งสู่ความสูกอมนั้นได้โดยการสยบความตั้งใจ; เคล็ดลับที่ทำให้ผู้แสวงหาได้บรรลุถึงความสูกอมคือการที่ความตั้งใจของเราถูกสยบและได้เป็นขึ้นมาแล้วอย่างครบถ้วน — ข้อ 4:

1. ลำคอเป็นเครื่องหมายถึงถึงความตั้งใจของมนุษย์ที่อยู่ภายใต้พระเจ้า; องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเห็นว่าความนอบน้อมแห่งความตั้งใจของเราเป็นสิ่งที่งดงามที่สุด — ข้อ 1ก, 4.
2. ถ้าเรามีความตั้งใจที่นอบน้อม ความตั้งใจของเราจะสำแดงออกเหมือนป้อมของดาวฤกษ์ที่เก็บรักษาเอาไว้ทุกชนิด:

- (1) ความตั้งใจของเราต้องถูกสยบก่อน จากนั้นความตั้งใจนี้จะเข้มแข็งได้ในการเป็นขึ้นและเป็นเหมือนป้อมของดาวิด เป็นคลังเก็บอาวุธไว้สำหรับการสู้รบฝ่ายวิญญาณ — อฟ.6:10.
- (2) อาวุธสำหรับการสู้รบฝ่ายวิญญาณถูกเก็บรักษาอยู่ในความตั้งใจที่ถูกสยบและความตั้งใจที่เป็นขึ้นของเรา — 2กธ.10:3-5.

VI. เป้าหมายแห่งการปฏิบัติของเปาโลคือการถวายทุกคนให้เป็นผู้ที่สูงอมแล้ว เป็นผู้ใหญ่อีกคนหนึ่งที่ไม่เหมือนใครในพระคริสต์ เพื่อคนใหม่คนเดียว — กซ.1:28-29; 3:10-11:

1. ศัพท์ในภาษากรีกที่แปลว่า “สูงอมแล้ว” ใน กซ.1:28 อาจแปลเป็น “ครบสมบูรณ์,” “ครบถ้วน,” หรือ “เป็นผู้ใหญ่อีกคนหนึ่ง.”
2. การปฏิบัติของเปาโลคือการนำพระคริสต์ไปแจกจ่ายให้ผู้อื่นเพื่อให้เขาเหล่านั้นครบสมบูรณ์และครบถ้วนโดยการเติบโตขึ้นในพระคริสต์จนสูงอม.

VII. เยนนิศบที่ 37—47 เป็นบทบันทึกเกี่ยวกับขั้นตอนแห่งการสูงอมของยาโคบ:

1. ในเยนนิศบที่ 27 เราเห็นผู้ฉกชิง; ในบทที่ 37 เห็นผู้ที่ผ่านการเปลี่ยนแปลง; และในตอนท้ายของบทที่ 47 เห็นผู้ที่สูงอมแล้ว.
2. ระยะเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงคือการสูงอม ซึ่งก็คือความบริบูรณ์แห่งชีวิต:
 - (1) พระประสงค์ที่นรินทร์ของพระเจ้าจะสำเร็จสมบูรณ์ได้โดยการเปลี่ยนแปลงและการสูงอมของเราเท่านั้น — 1:26; กซ.1:28; 2:19.
 - (2) การสูงอมคือการที่ชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ถูกแจกจ่ายเข้าสู่เราครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งเรามีความบริบูรณ์แห่งชีวิต — ยฮ.10:10.
3. การสูงอมคือเรื่องของขยายขนาดให้ใหญ่ขึ้น — บฟส.4:1:
 - (1) การสูงอมในชีวิตคือการสรุปรวมแห่งการต้อนรับการติสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ — ฮธ.12:5-11.
 - (2) ผู้อื่นอาจเห็นคนที่สูงอมในชีวิต แต่ไม่อาจเห็นการติสอนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ถูกสะสมไว้ในตัวของผู้ที่ยอมรับการติสอนนั้นอย่างลับ ๆ อยู่ทุกวัน ๆ เป็นเวลาหลายปี — 2กธ.1:8-10; ยนช.47:7, 10.
4. พระเจ้าจะทรงใช้มนุษย์, เรื่องราว, และสิ่งของทั้งปวงด้วยอำนาจลึทธิซาดของพระองค์ เพื่อจะทำให้เราทุกสิ่งที่ยังไม่เต็มที่ยังไม่ออกมาจนว่างเปล่าและจัดไปซึ่งทุกสิ่งที่เราต่างทำมาก่อนนั้น เพื่อเราจะได้มีขนาดที่เพิ่มพูนขึ้นสำหรับที่จะถูกเติมเต็มด้วยพระเจ้า — ลก.1:53; มธ.5:6.
5. ชีวิตของยาโคบเปิดเผยว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราล้วนอยู่ภายใต้อำนาจลึทธิซาดของพระเจ้าเพื่อให้เราเปลี่ยนแปลงและสูงอม; ไม่มีอะไรที่เป็นเหตุบังเอิญ:
 - (1) ถ้าจะสูงอม ยาโคบจะต้องเผชิญกับการสูญเสียโยเซฟ ซึ่งเป็นสิ่งล้ำค่าแห่งใจของเขา — ยนช.37:31-35.
 - (2) ผู้เชื่อที่สูงอมได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและพรพร้อมสมบูรณ์ สามารถสนองความต้องการทุกอย่างของเขาได้ในทุกสถานการณ์ — 43:11, 13-14; 17:1; ฟป.1:19-21ก; 4:11-12; เทียบ 1ตธ.6:6-8.
 - (3) เขาเชื่อฟังและพักสงบอยู่ในพระเมตตาของพระเจ้าที่พร้อมสมบูรณ์ของเขา ไม่เชื่อฟังและพักสงบในตัวเองหรือในความสามารถของเขาก่อต่อไป — รม.9:16.
 - (4) เครื่องหมายที่หนักแน่นที่สุดที่แสดงถึงความสูงอมของยาโคบคือการที่เขาอวยพรแก่ผู้อื่น — ยนช.47:7, 10; 48:14-16; ฮธ.7:7.

VIII. เจ้าสาวที่สูงอมคือเป้าหมายแห่งน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้า — วว.19:7-9:

1. ความพร้อมของเจ้าสาวแห่งกลุ่มชนนั้นขึ้นอยู่กับที่สูงอมในชีวิตของเหล่าผู้มีชัยชนะ — ข้อ 7, ฮธ.6:1; ฟป.3:12-15; อฟ.4:13.
2. การสมรสของพระเมษโปดกเป็นผลลัพธ์จากการสำเร็จครบถ้วนของแผนการบริหารแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้า; แผนการบริหารนี้มีเพื่อจะไดรับเจ้าสาว ซึ่งก็คือคริสตจักรสำหรับพระคริสต์ ผ่านการไถ่ทางด้านหลักกฎหมายของพระองค์และโดยการช่วยให้รอดทางอินทรีภาพในชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ — ยนช.2:22; รม.5:10; วว.19:7-9; 21:2.
3. ในกิตติคุณโยฮัน พระคริสต์ทรงถูกเปิดเผยว่าเป็นทั้งพระเมษโปดกผู้เสด็จมาจัดความบาป และเจ้าสาวผู้เสด็จมาเพื่อพระองค์

จะได้เจ้าสาว — 3:29.

4. เป้าหมายของพระคริสต์ไม่ใช่การจัดความบาป แต่เป็นการได้มาซึ่งเจ้าสาว:

- (1) ในหนังสือวิวรณ์ เรามองเห็นว่า พระคริสต์ทรงเป็นพระเมษโปดกและเจ้าบ่าวผู้จะเสด็จมา; ดังนั้นในฐานะเจ้าบ่าว พระองค์ย่อมต้องมีงานมงคลสมรส — 19:7-9.
- (2) งานมงคลสมรสของพระเมษโปดกจะเป็นงานมงคลสมรสแห่งจักรวาล ซึ่งจะเป็นการสมรสของพระผู้ไถ่กับเหล่าผู้ที่ได้รับการไถ่.
- (3) พระคริสต์จะเสด็จมาเป็นเจ้าบ่าว ส่วนเราก็จะไปเป็นเจ้าสาว.

5. เรื่องที่สำคัญมากคือความพร้อมของเจ้าสาว — ข้อ 7:

- (1) ถ้าดูตาม วว.19:8-9 ก็จะเห็นว่าภรรยาหรือเจ้าสาวของพระคริสต์ประกอบไปด้วยเหล่าผู้เชื่อที่มีชัยชนะในช่วงอาณาจักรพันปีเท่านั้น.
- (2) ความพร้อมของเจ้าสาวนั้นขึ้นอยู่กับความสูงงอมในชีวิตของเหล่าผู้มิชชั่นที่ไม่ใช่ปัจเจกชนที่แยกจากกัน แต่เป็นเจ้าสาวแห่งกลุ่มชน.
- (3) ใน วว.19:6 มีเสียงของฝูงชนจำนวนมากร้องว่า “ฮาลีลูยา! เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเราผู้ทรงฤทธานุภาพทุกประการทรงเป็นกษัตริย์ครอบครองอยู่”:
 - ก. การเป็นกษัตริย์ครอบครองของพระเจ้า ซึ่งก็คืออาณาจักรนั้น มีความเกี่ยวข้องกับการสมรสของพระเมษโปดก.
 - ข. งานมงคลสมรสจะนำมาซึ่งการเป็นกษัตริย์ครอบครองขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งก็คืออาณาจักร เพราะแขกที่ได้รับเชิญให้มาร่วมงานมงคลสมรสทุกคนจะเป็นทั้งเจ้าสาวแห่งกลุ่มชนและร่วมเป็นกษัตริย์ด้วยกันกับเจ้าบ่าว; ทุกคนที่เป็นกษัตริย์ร่วมกับพระองค์จะเป็นเจ้าสาวแห่งกลุ่มชนของพระองค์.
 - ค. สำหรับผู้มีชัยชนะแล้ว หนึ่งพันปีที่อยู่ในอาณาจักรพันปีจะเป็นงานเลี้ยงสมรส.
 - ง. ทุกคนที่ได้รับเชิญไปร่วมงานเลี้ยงสมรสจะมีส่วนร่วมในการเป็นกษัตริย์ครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีด้วย.
 - จ. สำหรับผู้มีชัยชนะเหล่านี้ การเป็นกษัตริย์ครอบครองร่วมกับพระคริสต์ในอาณาจักรของพระองค์จะเป็นงานเลี้ยงสมรส — ข้อ 9.

ตอนที่ 4

ความมั่งคั่งของเจ้าสาว

ข้อพระคัมภีร์: รม.6:19, 22; อฟ.5:25-27; วว.19:7-9; 1ธซ.5:23; พพร.8:13-14

I. ขั้นตอนของการแบ่งแยกบริสุทธิ์ในด้านนิสัยคือขั้นตอนแห่งการช่วยให้รอดทางอินทรีภาพของเราซึ่งเป็นการแปรสภาพให้เรารุ่งเรืองเพื่อเราจะเป็นเจ้าสาวที่มั่งคั่ง, แยกบริสุทธิ์, และมีสง่าราศีสำหรับพระคริสต์ — 1ธซ.4:3ก; 1ปต.1:15-16; อฟ.1:4-5; 5:25-27; 1ธซ.5:23-24; รม.6:19, 22:

1. เอเฟโซ 5:25-27 เปิดเผยถึงความรักที่ครบสมบูรณ์ของพระเจ้าทั้งหมดในการนำเสนอพระคริสต์ต่อเราในสามช่วงเวลา:
 - (1) ในอดีต พระคริสต์ในฐานะพระผู้ไถ่ทรงสละพระองค์เองเพื่อคริสตจักรเพื่อการไถ่ในด้านหลักกฎหมายของเรา — “ฝ่ายสามีจงรักภรรยาของตน เหมือนดังที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักรและได้สละพระองค์เองเพื่อคริสตจักรด้วย” — ข้อ 25.
 - (2) ในปัจจุบัน พระคริสต์ในฐานะพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตทรงกำลังแบ่งแยกคริสตจักรให้บริสุทธิ์ในด้านนิสัยโดยการทำให้คริสตจักรซาบซ่านไปด้วยองค์ประกอบของพระองค์เพื่อเธอจะได้เป็นคูครองของพระองค์; นี่คือการช่วยให้รอดทางอินทรีภาพอันเป็นการแปรสภาพเจ้าสาวให้มั่งคั่งและการเตรียมเจ้าสาว — “เพื่อจะแปรสภาพคริสตจักรให้บริสุทธิ์โดยการชำระล้างของน้ำในพระคำ” — ข้อ 26.
 - (3) ในอนาคต พระคริสต์ในฐานะเจ้าบ่าวจะทรงถวายคริสตจักรให้แก่พระองค์เองในฐานะคูครองของพระองค์เพื่อความอิมมอร์ทาลิตี้ของพระองค์ — “เพื่อพระองค์จะได้ถวายคริสตจักรที่มีสง่าราศีให้แก่พระองค์เอง โดยปราศจากตำหนิ, รอยย่น, หรือ [ความเจ็บป่วย] ประเภทเดียวกันนี้ แต่เพื่อให้คริสตจักรจะได้แยกบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ” — นี่คือการได้รับสง่าราศีของเราเพื่อการถวายเจ้าสาว — ข้อ 27.
 - (4) ในอดีต พระคริสต์ได้สละพระองค์เองเพื่อคริสตจักร; ในปัจจุบัน พระองค์ทรงกำลังแบ่งแยกคริสตจักรให้บริสุทธิ์; และในอนาคต พระองค์จะถวายคริสตจักรให้แก่พระองค์เองในฐานะคูครองของพระองค์ให้พระองค์อิมมอร์ทาลิตี้ ดังนั้นพระองค์ทรงรักคริสตจักรเพื่อจะแบ่งแยกคริสตจักรให้บริสุทธิ์ และพระองค์ทรงแบ่งแยกคริสตจักรให้บริสุทธิ์เพื่อจะถวายคริสตจักรที่มีสง่าราศีให้แก่พระองค์เอง.
2. ความมั่งคั่งของเจ้าสาวมาจากพระคริสต์ผู้ถูกกระทำเข้าสู่คริสตจักรและส่องสว่างออกจากคริสตจักรเพื่อจะถูกสำแดงผ่านคริสตจักร — ยซย.43:7; อฟ.3:21.
3. พระคริสต์ทรงเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศีและรัศมีแห่งความมั่งคั่งต่อพลไพร่ที่ยังเหลืออยู่ของพระองค์ — ยซย.28:5:
 - (1) มงกุฎเป็นเหมือนหมวกหรือมาลา ส่วนรัศมีคือสายคาดศีรษะอันเป็นส่วนที่มั่งคั่งและมีสง่าราศีที่สุดของมงกุฎ — อซด.28:36-39; 29:6; ยซย.62:3.
 - (2) เราจำเป็นต้องเล็ดลอดความมั่งคั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างต่อเนื่องในคริสตจักรซึ่งเป็นพระนิเวศแห่งความสง่ามของพระองค์ เพื่อเราจะถูกเปลี่ยนแปลงจากสง่าราศีสู่สง่าราศี คือถูกแปรสภาพให้มั่งคั่งโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะกลายเป็นเจ้าสาวที่มั่งคั่งของพระองค์โดยมีพระองค์เป็นรัศมีแห่งความมั่งคั่ง — 2กธ.3:18; วว.19:7-9; ยซย.28:5; บพส.27:4; ยซย.60:1, 7, 9, 13, 19; 62:3; วว.21:11.

II. การงานสำคัญอันดับแรกขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ที่นั่นคือการงานที่แท้จริงของพระองค์ในการเตรียมเราให้เป็นเจ้าสาวที่มีสง่าราศีของพระองค์; ถ้าไม่มีการแบ่งแยกบริสุทธิ์ในด้านนิสัยอย่างต่อเนื่องดังที่กล่าวไว้ในเอเฟโซ 5:26 แล้ว เจ้าสาวก็ไม่มีทางเตรียมพร้อม และวิวรณ์ 19:7-9 ก็ไม่มีทางสำเร็จเป็นจริง:

1. คริสตจักรกำลังถูกทำให้มั่งคั่งผ่านขั้นตอนของการแบ่งแยกบริสุทธิ์โดยพระคริสต์ในฐานะพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตที่ทรงชำระเราด้วยการชำระล้างของน้ำที่อยู่ในพระคำของพระองค์ — อฟ.5:26-27.
 - (1) กรณีนี้บ่งชี้ว่าในพระคำของพระคริสต์มีพระวิญญาณอันบริสุทธิ์ในพระคำแห่งชีวิต; พระคำที่พระองค์ตรัสแก่เราคือวิญญาณและชีวิต — ยธ.6:63.
 - (2) ในฐานะพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต พระคริสต์คือพระวิญญาณผู้ทำการตรัส; ทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสคือพระคำที่ชำระเรา; พระคำนี้ไม่ได้หมายถึงโลโก้ที่ชี้ถึงพระคำในยามปกติ แต่เป็นเรามาซึ่งชี้ถึงพระคำในยามจับพลัน ซึ่งเป็นถ้อยคำที่องค์

พระผู้เป็นเจ้ากำลังตรัสแก่เราในขณะนี้ — มธ.4:4; ยส.6:63; วว.2:7; 22:17ก; เทียบ ยชย.6:9-10; มธ.13:14-15; กจ. 28:25-31.

- (3) การตรัสของพระคริสต์คือพระวิญญาณนั้น; การตรัสของพระองค์คือการสถิตอยู่ของพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต — ยส. 6:63; อฟ.6:17.
 - (4) พระคริสต์ผู้อาศัยอยู่ภายในซึ่งเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตได้ตรัสพระคำในยามหลับฝัน, เป็นปัจจุบัน, และมีชีวิตอยู่เสมอ เพื่อจะชำระสิ่งเก่าและแทนที่สิ่งเก่าด้วยสิ่งใหม่ในระบบสิ่งใหม่ทดแทนสิ่งเก่า ซึ่งทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภายใน.
2. เมื่อผ่านขั้นตอนแห่งการชำระล้างเช่นนี้ เราก็ซาบซ่านไปด้วยพระคริสต์และถูกทำให้งดงามโดยพระคริสต์ เพื่อจะเป็นเจ้าสาวที่แยกบริสุทธิ์, งดงาม, และสำแดงพระเจ้าของพระองค์ เป็นเจ้าสาวที่ปราศจากต่างปรอยและไร้มืด — วว.19:7; เทียบ พพร. 6:13; 8:13-14.
 3. พระคริสต์ในฐานะพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตทรงแบ่งแยกคริสตจักรให้บริสุทธิ์โดยการชำระล้างคริสตจักรตามการชำระของน้ำที่อยู่ในพระคำ; ถ้าหากตามทัศนคติอันศักดิ์สิทธิ์แล้ว “น้ำ” ใน อฟ.5:26 หมายถึงชีวิตที่หล่อไหลของพระเจ้าซึ่งมีน้ำที่หล่อไหลเป็นแบบเล็ง (อชด.17:6; 1กธ.10:4; ยส.7:37-39; วว.7:17; 21:6; 22:1, 17); บัดนี้เรากำลังอยู่ในขั้นตอนแห่งการชำระล้างนี้เพื่อคริสตจักรจะได้แยกบริสุทธิ์และปราศจากต่างปรอย.
 4. ถ้าแปลตามตรง ศัพท์ในภาษากรีกที่แปลว่า “ล้าง” ใน อฟ.5:26 ก็คืออ่างล้างชำระ; ในพันธสัญญาเดิม เหล่าบรูหิตใช้อ่างล้างชำระเพื่อจะชำระล้างไปซึ่งความมลทินฝ่ายโลกของพวกเขา (อชด.30:18-21); เราต้องมาอ่านพระคัมภีร์และรับการชำระล้างโดยอ่างล้างชำระแห่งน้ำที่อยู่ในพระคำทุกวัน ทั้งในเวลาเช้าและเวลาเย็น.
 5. ขณะที่เปาโลกล่าวถึงพระคำพร้อมด้วยขั้นตอนแห่งการชำระของพระคำ เขาใช้คำว่า “เรมา” ในภาษากรีก (อฟ.5:26); โลโกสคือพระคำของพระเจ้าที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์อย่างเป็นทางการภายนอก; เรมาคือพระคำของพระเจ้าที่ได้ตรัสแก่เราในโอกาสที่พิเศษ (มก.14:72; ลก.1:35-38; 5:5; 24:1-8).
 6. เรมาเปิดเผยบางสิ่งแก่เราเป็นการส่วนตัวและโดยตรง; เรมาแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เราต้องไปจัดการและสิ่งที่เราต้องได้รับการชำระ (อ่างล้างชำระทำจากทองเหลืองเป็นกระบอกเงาที่ใช้สะท้อนและเปิดโปง — อชด.38:8); สิ่งสำคัญสำหรับพวกเราแต่ละคนคือ วันนี้พระเจ้าได้ตรัสพระคำของพระองค์กับฉันหรือไม่?
 7. สิ่งหนึ่งที่เรารู้สึกว่าสำคัญคือ วันนี้อะไรพระเจ้ายังคงตรัสแก่เราเป็นการส่วนตัวและโดยตรง; การเติบโตในชีวิตที่แท้จริงขึ้นอยู่กับที่เราต้อนรับพระคำจากพระเจ้าโดยตรง; มีเพียงการตรัสของพระองค์ภายในเราจึงจะมีคุณค่าฝ่ายวิญญาณที่แท้จริง — ฮบ.3:7-11, 15; 4:7; บพส.95:7-8.
 8. ประเด็นศูนย์กลางในการอธิษฐานของเราควรจะเป็นการที่เราปรารถนาที่จะได้รับการตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งทำให้เราสามารถสำเร็จเป้าหมายแห่งแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระองค์ได้ตามความปรารถนาในพระทัยของพระองค์ที่ต้องการได้มาซึ่งเจ้าสาวซึ่งเป็นคู่ครองของพระองค์ — วว.2:7; เทียบ 1ซมอ.3:1, 21; อมส.3:7.
 9. ในภาคปฏิบัติจริงนั้น การสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าย่อมเป็นหนึ่งกับการตรัสของพระองค์; ทุกครั้งที่พระองค์ตรัส เราก็ตระหนักถึงการสถิตอยู่ของพระองค์ที่อยู่ภายในเรา; การตรัสของพระคริสต์คือการสถิตอยู่ของพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต.
 10. การตรัสของพระคริสต์ผู้อาศัยอยู่ภายในในฐานะพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตที่อยู่ภายในเราคือสิ่งที่ชำระซึ่งนำองค์ประกอบใหม่มาสะสมไว้ในตัวเรา เพื่อแทนที่องค์ประกอบเก่าซึ่งอยู่ในนิสัยและสันดานของเรา; การชำระในระบบสิ่งใหม่ทดแทนสิ่งเก่านี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนไปทางภายในที่แท้จริงในด้านชีวิต ซึ่งเป็นความเที่ยงแท้ของการแบ่งแยกบริสุทธิ์ในด้านนิสัยและการเปลี่ยนแปลง.
 11. เราต้องถูกแปรสภาพให้งดงามโดยพระคริสต์ในฐานะพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตที่ทำการตรัสซึ่งอยู่ในวิญญาณของเรา; เรากลายเป็นคริสตจักรที่มีสง่าราศีของพระองค์ได้โดยการตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้าในฐานะพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต — อฟ. 5:26-27; วว.2:7.

III. เอเฟซ 5:27 เปิดเผยว่าในที่สุดคริสตจักรในฐานะเจ้าสาวของพระคริสต์จะกลายเป็นคริสตจักรที่มีสง่าราศี เป็นคริสตจักรที่สำแดงพระเจ้า “โดยปราศจากตำหนิ, รอยย่น, หรือความเจ็บป่วยประเภทเดียวกันนี้ แต่เพื่อให้คริสตจักรจะได้แยกบริสุทธิ์และปราศจากต่างพร้อย”:

1. ความมั่งคั่งหนึ่งเดียวของเราคือการที่พระคริสต์ส่องสว่างออกจากภายในเรา; สิ่งที่อยู่ภายในเราที่พระคริสต์ทรงชื่นชมคือการสำแดงของพระคริสต์ — บปส.50:2; 2กธ.3:15-18; เทียบ อชด.28:2:
 - (1) “ดวงตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ผู้ทรงสง่างาม” (ยชย.33:17n); “และกษัตริย์จะทรงปวารณาความงามของพระนาง” (บปส.45:11n).
 - (2) “ยอดรักของฉันทนอัย เธอช่างงดงามประหนึ่งกรุงที่ระชาและงามน่ายรักดังกรุงเยรูซาเล็มเธอน่าเกรงขามดังกองทัพมีธงประจำ” — พพร.6:4.
2. การที่เจ้าสาวเตรียมพร้อมนั้นหมายความว่าเธอได้สวมใส่ “ผ้าป่านเนื้อละเอียด สุกใสสะอาด” ซึ่งได้แก่ “การประพฤติที่ชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” (วว.19:8); ผ้าป่านเนื้อละเอียดนี้คือความมั่งคั่งของเจ้าสาว.
3. ในวันจัดงานมงคลสมรส เจ้าบ่าวยอมใส่ใจต่อความมั่งคั่งของเจ้าสาวของเขามากกว่าความสามารถของเธอ; องค์พระเยซูเจ้าซึ่งเป็นพระเจ้าของเราทรงใส่พระทัยต่อความมั่งคั่งของพระองค์เองที่สำแดงออกมาผ่านสภาพมนุษย์ของเรา; เราจำเป็นต้องถูกแปรสภาพให้งดงามทุกวันโดยพระองค์เพื่อเราจะถูกเตรียมให้พร้อมสำหรับการนำไปถวายแด่พระองค์เป็นเจ้าสาวที่น่ายรักของพระองค์.
4. ทุกครั้งที่เราใช้เวลามาแลดูความมั่งคั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าในพระคำของพระองค์โดยการนำพระคำของพระองค์มาอ่าน อธิษฐานและคิดรำพึง (อฟ.6:17-18; บปส.119:15) พระองค์ก็ทรงกลายเป็นความมั่งคั่งของเรา และเราก็ถูกแปรสภาพให้งดงามโดยพระองค์เพื่อจะกลายเป็นพระนิเวศน์แห่งความสง่างามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะถูกแปรสภาพให้งดงามด้วย (27:4; 2กธ.3:18; ยชย.60:7ข, 9ข, 13ข, 19ข, 21ข).
5. การชำระล้างของน้ำในพระคำที่อยู่ในเอเฟซ 5:26 ได้จัดการกับตำหนิและรอยเหี่ยวย่นเป็นสำคัญ; ตำหนิชี้ถึงสิ่งที่มาจากชีวิตธรรมชาติ ส่วนรอยเหี่ยวย่นเกี่ยวข้องกับความแก่แก่; มีเพียงน้ำแห่งชีวิตที่สามารถชำระล้างไปซึ่งข้อบกพร่องเหล่านั้นได้ในระบบสิ่งใหม่ทดแทนสิ่งเก่าโดยการเปลี่ยนแปลงแห่งชีวิต.
6. การแยกบริสุทธิ์คือการถูกขานไปด้วยพระคริสต์และถูกเปลี่ยนแปลงโดยพระคริสต์ ส่วนการปราศจากต่างพร้อยคือการไร้ตำหนิและรอยเหี่ยวย่น โดยไม่มีอะไรที่มาจากชีวิตธรรมชาติแห่งคนเก่าของเรา — เทียบ พพร.4:7.
7. คริสตจักรยังไม่มี “ความเจ็บป่วยประเภทเดียวกันนี้” ด้วย ซึ่งหมายความว่าคริสตจักรจะไม่มี “ข้อบกพร่องอย่างนั้นหรืออย่างนั้น”; พระเจ้าจะทรงนำคริสตจักรไปสู่จุดที่ไม่มีอะไรให้ผู้อื่นกล่าวโจมตีได้เลย — อฟ.5:27.

IV. เอเฟซ 5:26-27 สอดคล้องกับบทเพลงไพเราะ 8:13-14; พระคัมภีร์ทั้งสองแห่งล้วนเปิดเผยว่าเราถูกเตรียมให้พร้อมเป็นเจ้าสาวที่มีสง่าราศีของพระองค์ซึ่งปวารณาการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์โดยการตรัสของพระองค์ที่มีต่อเรา — “โอ เธอผู้อยู่ในสวน พวกเพื่อนๆ ของดิฉันคอยฟังเสียงของเธออยู่ ขอให้ดิฉันได้ยินเสียงเธอ. ที่รักของดิฉันจำ เร็วเข้าเถาะ ขอให้เธอเป็นดังเสียงผาหรือกวางหนุ่มที่อยู่บนภูเขาที่เต็มไปด้วยเครื่องเทศ”:

1. ในบทเพลงไพเราะ ผู้แสวงหาที่รักพระคริสต์ทูลต่อพระองค์ผู้อาศัยอยู่ในผู้เชื่อทั้งหลายซึ่งเป็นสวนของพระองค์ให้เธอได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ ในขณะที่พวกเพื่อนๆ ของเธอกำลังคอยฟังพระสุรเสียงของพระองค์อยู่ — 8:13; เทียบ 4:13-16; 5:1; 6:2:
 - (1) กรณีนี้บ่งชี้ว่าในการงานที่คนรักของพระคริสต์อย่างเราจะทำเพื่อพระองค์ผู้เป็นที่รักของเรานั้น เราจำเป็นต้องคงไว้ซึ่งการสามัคคีธรรมระหว่างเรากับพระองค์ คอยฟังพระองค์อยู่เสมอ — ลก.10:38-42.
 - (2) ชีวิตของเราขึ้นอยู่กับพระคำขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการทำงานของเราก็ขึ้นอยู่กับพระบัญชาของพระองค์ (วว.2:7; 1ชมอ.3:9-10; เทียบ ยชย.50:4-5; อชด.21:6); ถ้าไม่มีพระคำขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจะไม่มีการเปิดเผย, ความสว่าง, และการรู้จักที่เป็นส่วนตัวต่อพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์ของเรา (ยชย.6:1, 5), องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (2กธ.5:14-15), ศิระษะของเรา (กช.2:19), และสามีของเรา (2กธ.11:2); ทั้งชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายนั้นขึ้นอยู่กับการทำงานขององค์พระผู้เป็น

เจ้าอย่างสิ้นเชิง (อฟ.5:26-27).

2. ในฐานะบทสรุปของหนังสือแห่งบทกวีเล่มนี้ คนรักของพระคริสต์ได้อธิษฐานขอให้ที่รักของเธอรีบกลับมาในฤทธิ์เดชแห่งการเป็นขึ้นของพระองค์ (เสียงผาและกวางหนุ่ม) เพื่อจะก่อตั้งอาณาจักรที่หวานชื่นและงดงามของพระองค์ (ภูเขาสีเขียวที่เต็มไปด้วยเครื่องเทศ) ซึ่งจะเติมเต็มทั่วแผ่นดินโลก — พพร.8:14; วว.11:15; ดนอ.2:35:

(1) คำอธิษฐานเช่นนี้เป็นภาพบรรยายถึงการเข้าสนิทและการสามัคคีธรรมระหว่างพระคริสต์ผู้เป็นเจ้าของกับคนรักของพระองค์ซึ่งเป็นเจ้าสาวในความรักยามสมรสของพวกเขา; กรณีนี้ก็เหมือนกับที่คำอธิษฐาน (ซึ่งเป็นบทสรุปของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม) ของโยฮันผู้เป็นคนที่รักของพระคริสต์ ได้เปิดเผยถึงแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับพระคริสต์และคริสตจักรในความรักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ — วว.22:20.

(2) “องค์พระเยซูเจ้า เชิญเสด็จมาเถิด!” คือคำอธิษฐานสุดท้ายที่อยู่ในพระคัมภีร์ (ข้อ 20); พระคัมภีร์ทั้งเล่มจบลงด้วยความปรารถนาที่มีต่อการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่แสดงออกมาเป็นคำอธิษฐาน.

ตอนที่ 5

ความชอบธรรมของเจ้าสาว

ข้อพระคัมภีร์: วว.19:7-9; มธ.5:20; 6:33; 22:2; 2กธ.5:21; 1ยฮ.1:7, 9; วว.15:3

I. ความชอบธรรมของพระเจ้าก็คือสิ่งที่ทรงเป็นของพระเจ้าในการกระทำของพระองค์ในด้านความยุติธรรมและความชอบธรรม— วว.15:3; รม.1:16ข-17ก; ยฮ.3:16; 1ยฮ.1:9:

1. ประสบการณ์ของเราที่มีต่อพระคริสต์นั้นตั้งอยู่บนฐานรากแห่งความชอบธรรมของพระเจ้า.
2. ฐานรากคือความชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งก็คือฐานรากแห่งพระที่นั่งที่ไม่อาจสั่นคลอนได้ของพระเจ้า — บปส.89:14.

II. คำนิยามของความชอบธรรมมีสี่ด้าน:

1. ความชอบธรรมคือการถูกต้องต่อผู้คน, สิ่งของ, และเรื่องราวต่างๆ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าตามข้อเรียกร้องที่ชอบธรรมและเข้มงวดของพระองค์ — มธ.5:20.
2. ความชอบธรรมคือการสำแดงออกทางภายนอกของพระคริสต์ผู้อาศัยอยู่ภายในเราในฐานะพระวิญญาณนั้น — 2กธ.3:8-9:
 - (1) นี่ก็คือความชอบธรรมในฐานะพระฉายาของพระเจ้า — อฟ.4:24; กซ.3:10.
 - (2) การปฏิบัติแห่งความชอบธรรมคือการปฏิบัติแห่งพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้า — 2กธ.3:9.
3. ความชอบธรรมเป็นเรื่องของอาณาจักรของพระเจ้า — มธ.6:33; บปส.89:14:
 - (1) อาณาจักรของพระเจ้าคือความชอบธรรม.
 - (2) ความชอบธรรมเกี่ยวข้องกับการปกครอง, การบริหารปกครอง, และการควบคุมปกครองของพระเจ้า.
4. ความชอบธรรมเป็นเรื่องของการที่ตัวเราถูกต้องต่อพระเจ้าในสิ่งที่เราเป็น — 2กธ.5:21:
 - (1) การถูกต้องต่อพระเจ้าในสิ่งที่เราเป็นคือการที่สิ่งที่เราเป็นทางภายในโปร่งใสและสูงส่งดุจแก้วผลึก คือสิ่งที่เราเป็นทางภายในที่อยู่ในความคิดและน้ำพระทัยของพระเจ้า.
 - (2) นี่ก็คือเรื่องของการที่เรากลายเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระคริสต์ — ข้อ 21.

III. ความชอบธรรมมีความเกี่ยวข้องกับการกระทำทางภายนอก, วิถีทาง, การเคลื่อนไหว, และการทำกิจของพระเจ้า — วว.15:3:

1. ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำนั้นล้วนชอบธรรม — รม.1:16-17.
2. ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นในด้านความยุติธรรมและความชอบธรรมของพระองค์ล้วนก่อรูปขึ้นเป็นความชอบธรรมของพระองค์.

IV. พระเจ้าทรงชอบธรรมในพระโลหิตของพระเยซูพระบุตรของพระองค์ — 1ยฮ.1:7, 9:

1. พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อในพระคำของพระองค์ (ข้อ 10) และทรงชอบธรรมในพระโลหิตของพระเยซูพระบุตรของพระองค์.
2. พระคำของพระองค์เป็นพระคำแห่งหลักความจริงเกี่ยวกับกิตติคุณของพระองค์ (อฟ.1:13) ซึ่งได้บอกแก่เราว่า พระองค์จะทรงอภัยบาปของเราเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (กจ.10:43) และพระโลหิตของพระคริสต์ได้ตอบสนองข้อเรียกร้องอันชอบธรรมของพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงอภัยความบาปของเรา (มธ.26:28).
3. การอภัยแก่เราเป็นการปลดปล่อยเราให้พ้นจากความบกพร่องเพราะการทำบาปของเรา ส่วนการชำระเรานั้นเป็นการชำระไปซึ่งรอยมลทินแห่งความอธรรมของเรา.

V. ความชอบธรรมมีความเกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า — รม.14:17:

1. การดำเนินชีวิตคริสตจักรคืออาณาจักรของพระเจ้า และอาณาจักรของพระเจ้าก็คือความชอบธรรม.
2. พระที่นั่งของพระเจ้าได้ถูกก่อตั้งด้วยความชอบธรรมซึ่งเป็นฐานราก — บปส.89:14.
3. ความชอบธรรมของพระเจ้าอยู่ที่ไหน อาณาจักรของพระองค์ก็อยู่ที่นั่น — ยฮย.32:1; ฮธ.1:8-9.
4. ในพันธสัญญาเดิมนั้น ความชอบธรรมก็มีความหมายเหมือนกับอาณาจักร.
5. ที่ไหนมีความชอบธรรม ที่นั่นทุกสิ่งก็จะถูกรวบรวมไว้ในวิถีทางที่ถูกต้อง; นี่ก็คืออาณาจักร.
6. ผลลัพธ์ประการแรกของความชอบธรรมคือพระฉายาของพระเจ้า จากนั้นความชอบธรรมก็ก่อตั้งอาณาจักรของพระเจ้า:
 - (1) ในโรมบทที่ 8 เรามีความชอบธรรมและพระฉายาของพระเจ้า.
 - (2) ในโรมบทที่ 14 เรามีความชอบธรรมและอาณาจักรของพระเจ้า.

- (3) ทั้งพระฉายาและอาณาจักรล้วนยึดความชอบธรรมเป็นพื้นฐาน.
7. การกล่าวถึงความชอบธรรมจะอาศัยอยู่ในฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ (2ปต.3:13) นั้นหมายความว่า ทุกสิ่งจะอยู่ในความ เป็นระเบียบเรียบร้อย, ถูกรวบรวมไว้ภายใต้ประมุข, และถูกกำกับให้เป็นระเบียบได้.
- (1) ทุกสิ่งจะถูกปกครอง, กำกับ, และอยู่ภายใต้การควบคุมปกครองที่ถูกต้องเหมาะสม เพราะว่าพระที่นั่งของพระเจ้า, อาณาจักรของพระเจ้า, การบริหารปกครองอันศักดิ์สิทธิ์จะอยู่ที่นั่น.
- (2) ผลลัพธ์ก็จะเป็นสันติสุขและความชื่นชมยินดี.

VI. ใน วว.19:7-8 เรามองเห็นความชอบธรรมของเจ้าสาว:

- พระคริสต์ผู้เป็นความชอบธรรมต่อผู้เชื่อมีสองด้าน:
 - ด้านแรกคือการเป็นความชอบธรรมของผู้เชื่อ เพื่อให้เขาได้รับการโปรดให้ชอบธรรมต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในด้าน ทศนะภายนอก ในเวลาที่เขากลับใจมาหาพระเจ้าและเชื่อเข้าสู่พระคริสต์ — รม.3:24-26; กจ.13:39; มต.3:24ข, 27.
 - ด้านที่สองคือการเป็นความชอบธรรมของผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตออกจากเขาในฐานะการปรากฏเป็นที่ประจักษ์พระเจ้า ผู้ทรง เป็นความชอบธรรมของพระคริสต์ที่ได้ประทานแก่ผู้เชื่อ เพื่อให้พวกเขาได้รับการโปรดให้ชอบธรรมจากพระเจ้าในด้าน ทศนะภายใน — รม.4:25; 1ปต.2:24ก; ยก.2:24; มธ.5:20; วว.19:8.
 - ในฐานะความชอบธรรมทางทศนะภายนอกของเรา พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราได้รับการโปรดให้ชอบธรรมจากพระ เจ้าในพระองค์ — รม.3:24, 28; 4:25; 5:1, 9, 16, 18.
 - ในฐานะความชอบธรรมทางทศนะภายในของเรา พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่อาศัยอยู่ภายในเรา มีชีวิตเป็นอยู่เพื่อเรา ซึ่งชีวิตนี้ สามารถทำให้เราได้รับการโปรดให้ชอบธรรมจากพระเจ้าและเป็นที่ยินดีรับไว้ของพระเจ้าเสมอ — มธ.5:6, 28; 20.
- พระคริสต์ทรงดำเนินชีวิตออกจากวิสุทธิชนในฐานะที่ทรงเป็นความชอบธรรมทางทศนะภายในของเขา กลายเป็นชุดแต่งงานของ เขา— วว.19:8:
 - ความชอบธรรมที่เรารับมาเพื่อความรอดของเรานั้นเป็นความชอบธรรมทางทศนะภายนอก เพื่อให้เราตอบสนองข้อ เรียกร้องของพระเจ้าผู้ชอบธรรมได้ ส่วนความชอบธรรมของวิสุทธิชนที่มีชัยชนะเป็นความชอบธรรมทางทศนะภายใน เพื่อให้เขาตอบสนองข้อเรียกร้องของพระคริสต์ที่มีชัยชนะได้ — 1กธ.1:30; ฟป.3:9.
 - ชุดแต่งงานใน มธ.22:11-22 เป็นเครื่องหมายถึงถึงพระคริสต์ผู้ซึ่งเราดำเนินชีวิตออกมาและถูกสำแดงออกผ่านเราใน ชีวิตประจำวันของเราในฐานะความชอบธรรมที่เหนือล้ำของเรา — 5:20; วว.3:4-5, 18.
- เจ้าสาวขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งก็คือภรรยาของพระองค์ “ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว และยังทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สุกใสสะอาด ด้วยว่าผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นได้แก่การประพฤติที่ชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” — 19:7ข-8:
 - วิวรณ์ 19:8 ได้เชื่อมโยงเสื้อผ้าเข้ากับความชอบธรรมอย่างชัดเจน.
 - คำว่า “ความชอบธรรม” ในข้อ 8 เป็นพหูพจน์ และสามารถแปลว่า “การประพฤติที่ชอบธรรม”
 - ความชอบธรรม (พหูพจน์) ไม่ได้ชี้ถึงพระคริสต์ผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของเราซึ่งเราต้อนรับมาเพื่อความรอดของเรา — 1กธ.1:30.
 - ผ้าป่านเนื้อละเอียดบ่งชี้ถึงชีวิตหรือการดำเนินชีวิตที่มีชัยชนะของเรา.
 - ผ้าป่านเนื้อละเอียดก็คือพระคริสต์ที่เราได้ดำเนินชีวิตออกมาจากตัวเรา.
- “ผู้วิสุทธิชนที่มีชัยชนะที่ได้รับเชิญมาร่วมงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกนั้นก็เป็นสุข” — วว.19:9
 - งานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกในที่นี้ก็คืองานเลี้ยงสมรสที่อยู่ใน มธ.22:2.
 - การได้รับเชิญให้มาร่วมงานเลี้ยงสมรสของพระคริสต์ก็คือการได้รับพร.
 - ผู้เชื่อที่มีชัยชนะเหล่านี้ซึ่งได้รับเชิญมาในงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดกก็จะเป็นเจ้าสาวของพระเมษโปดกด้วย — วว. 19:7.

ตอนที่ 6

เจ้าสาวในฐานะนักรบแห่งกลุ่มชน

ข้อพระคัมภีร์: อฟ.6:10-20

I. เอฟะไซ 6:10-20 เปิดเผยว่า เจ้าสาวคือนักรบแห่งกลุ่มชนที่สู้รบกับศัตรูของพระเจ้าเพื่ออาณาจักรของพระเจ้า:

- เมื่อคนรักที่มีชัยชนะของพระคริสต์ได้กลายเป็นหนึ่งกับพระเจ้า เพื่อเป็นที่ประทับของพระเจ้า ในสายพระเนตรของพระเจ้านั้น เธอคือผู้ที่ตั้งตามประหนึ่งกรุงที่ระชา และงามนักรบดังกรุงเยรูซาเล็ม; สำหรับศัตรูนั้น เธอหน้าเกรงขามดังกองทัพที่มีธงประจำกอง — พพร.6:4:
 - ธงประจำกองบ่งชี้ถึงความพร้อมในการสู้รบและยังเป็นเครื่องหมายด้วยว่าได้รับชัยชนะแล้ว; กองทัพที่หน้าเกรงขามเป็นเครื่องหมายเลื่องว่า เหล่าผู้มิชชันขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทำให้ซาตานศัตรูของพระเจ้าเกรงกลัว.
 - กองทัพนี้ทำการสู้รบเพื่ออาณาจักรของพระเจ้าในเวลาที่พักผ่อนของพระเจ้าตกต่ำไป พวกเขาได้กลายเป็นผู้มิชชันที่ตอบรับคำทรงเรียกขององค์พระผู้เป็นเจ้า (วว.2:7, 11, 17, 26; 3:5, 12, 21). ในที่สุดเหล่าผู้มิชชันก็จะกลายเป็นเจ้าสาวแห่งกลุ่มชนที่ทำการสมรสกับพระคริสต์ (วว.19:7-9); หลังจากงานมงคลสมรสแล้ว เจ้าสาวผู้นี้จะกลายเป็นกองทัพที่มาร่วมกันกับพระคริสต์ผู้เป็นสามีของเธอ มาปราบผู้ต่อต้านพระคริสต์และผู้ติดตามมันให้พ่ายแพ้ไป (วว.19:11-21).
- แท้จริงแล้ว คริสตจักรในฐานะที่เป็นเจ้าสาวก็คือมนุษย์แห่งกลุ่มชนที่อยู่ในจุดมุ่งหมายของพระเจ้า ผู้จะทำให้พระประสงค์สองชั้นในการสำแดงพระเจ้าและการจัดการกับศัตรูของพระเจ้าได้สำเร็จเป็นจริง — ยนช.1:26.
- นอกจากการทำให้พระประสงค์ที่นิรันดร์ของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริงและการทำให้พระทัยปรารถนาของพระคริสต์ได้อิ่มหนำแล้ว ศัตรูของพระเจ้ายังต้องพ่ายแพ้ไปด้วย; เพื่อเรื่องนี้ คริสตจักรจึงต้องเป็นนักรบ.
- การดำเนินชีวิตของเราเพื่อให้พระประสงค์ของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง; การมีชีวิตเป็นอยู่ของเราเพื่อให้พระคริสต์อิ่มหนำ, และการสู้รบของเราเพื่อปราบศัตรูของพระเจ้าให้พ่ายแพ้ — อฟ.4:1; 5:2, 8; 6:10-11.

II. พยานของพระเยซูในช่วงอาณาจักรพันปีคือเจ้าสาวของพระคริสต์ — ผู้มิชชันซึ่งเป็นกษัตริย์ร่วมกับพระคริสต์ — วว.19:7-9; 20:4, 6:

- การฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการเตรียมเจ้าสาวของพระคริสต์ (19:7-9; 21:2); ในที่สุดเราจะถอดแบบเป็นเหมือนนางซูลามิทที่อัศจรรย์ ซึ่งเป็นแบบจำลองหรือสำเนาของชะโลโม คือภาพเลื่องที่ยิ่งใหญ่และสุดยอดของกรุงเยรูซาเล็มใหม่ในฐานะคูครองหรือเจ้าสาวของพระคริสต์ — พพร.6:13; วว.21:2, 9-10; 22:17ก.
- ในสายพระเนตรของพระเจ้า นางซูลามิทถูกเปรียบเหมือนการเดินร่ำของทหารสองค่าย หรือสองกองทัพ (ภาษาฮีบราวย มาสะนายิม); หลังจากที่ยาโคบได้เห็นทูตของพระเจ้า กองทัพทั้งสองของพระเจ้า เขาก็เรียกชื่อสถานที่นั้นว่ามาสะนายิม และแบ่งภรรยา, ลูก, และทรัพย์สินของเขาออกเป็น “สองกอง” — พพร.6:13; ยนช.32:1-10:
 - ความหมายฝ่ายวิญญาณของสองกองทัพคือพยานที่หนักแน่นว่า เรามีชัยชนะอย่างเหลือล้น, เรา “ชัยชนะอย่างยอดเยี่ยม” โดยพระองค์ผู้ทรงรักเรา ตามหลักการแห่งพระกายของพระคริสต์ — รม.8:37; 12:5; พบญ.32:30; ผปก.4:9-12.
 - พระเจ้าไม่ต้องการผู้ที่เข้มแข็งในตัวเอง; พระองค์ทรงต้องการแต่เพียงผู้ที่อ่อนกำลัง, ผู้ที่อ่อนแอ, ผู้หญิงและเด็ก; ผู้ที่ถูกนับว่าคู่ควรจะเป็นผู้มิชชันคือผู้อ่อนแอที่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า — 1กธ.1:26-28; 2กธ.12:9-10; 13:3-5; พพร.8:6.
 - พระเจ้าทรงต้องการผู้ที่เป็นหนึ่งกับพระองค์ คือผู้ที่ยอมมอบน้อมต่อพระองค์ดังที่มีเครื่องหมายเลื่องโดยผมเปีย (1:11) และเชื่อฟังพระองค์ด้วยความตั้งใจที่ยึดหยุ่นดังที่มีเครื่องหมายเลื่องโดยลำคอที่สวมสร้อยเพชรพลอย (ข้อ 10).
 - เมื่อเราพิจารณาถึงวิธีที่จะบรรลุถึงจุดสุดยอดแห่งการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ เราไม่ควรเชื่อฟังในตัวเอง แต่เชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเป็นความรัก, ฤทธิ์เดช, และพระเมตตา ซึ่งจะทำให้เรากลายเป็นภานะแห่งความเมตตา, มีเกียรติ, และ

III. เนื่องจากความตั้งใจของซาตานขัดแย้งกับความตั้งใจของพระเจ้า จึงจำเป็นต้องมีการสู้รบฝ่ายวิญญาณ — อฟ.1:5, 9, 11; มธ.6:10:

1. นอกเหนือจากจุดมุ่งหมายของพระเจ้าหรือความตั้งใจของพระเจ้าแล้ว ยังมีจุดมุ่งหมายที่สองหรือความตั้งใจที่สอง เพราะความตั้งใจของซาตานนั้นต่อต้านความตั้งใจอันศักดิ์สิทธิ์ — ยซย.14:12-14.
2. ต้นตอของการสู้รบฝ่ายวิญญาณคือความขัดแย้งระหว่างความตั้งใจของซาตานกับความตั้งใจของพระเจ้า.
3. การสู้รบฝ่ายวิญญาณคือการสู้รบระหว่างอาณาจักรของพระเจ้ายกกับอาณาจักรของซาตาน; ในการที่จะทำให้อาณาจักรแห่งสวรรค์ทั้งหลายก่อตั้งขึ้นนั้น จำเป็นต้องมีการสู้รบฝ่ายวิญญาณ — มธ.12:26, 28; วอ.12:11.
4. เราดำเนินชีวิตตามหลักความจริงและโดยพระคุณ, เรามีชีวิตเป็นอยู่ในความรักและความสว่าง, และเราสู้รบเพื่อสยบความตั้งใจฝ่ายซาตาน — อฟ.4:1; 5:2, 8; 6:12.

IV. ในการจัดการกับศัตรูของพระเจ้านั้น เราต้องได้รับกำลังเพิ่มขึ้นด้วยฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่ซึ่งทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากท่ามกลางคนตายและให้พระองค์นั่งอยู่ในขอบเขตแห่งสวรรค์ทั้งหลาย ซึ่งสูงยิ่งเหนือเหล่าวิญญาณชั่วที่อยู่ในสถานอากาศ — ข้อ 10; 1:19-22:

1. เราต้องได้รับกำลังเพิ่มขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า ข้อเท็จจริงนี้บ่งชี้ว่า การสู้รบฝ่ายวิญญาณกับซาตานและอาณาจักรที่ชั่วร้ายของมัน ไม่ใช่สิ่งที่เราจะกระทำได้ในตัวเราเอง; มีเพียงเมื่อเราอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้าและในฤทธิ์เดชแห่งกำลังของพระองค์เท่านั้น เราจึงจะสู้รบได้.
2. คำกำชับที่บอกให้เราได้รับกำลังเพิ่มขึ้นนั้นเปิดเผยเป็นนัยถึงความจำเป็นในการฝึกฝนความตั้งใจของเรา; ถ้าเราอยากได้รับกำลังเพิ่มขึ้นเพื่อการสู้รบฝ่ายวิญญาณ ความตั้งใจของเราต้องเข้มแข็งและได้รับการฝึกฝน — พพร.4:4; 7:4.

V. การสู้รบระหว่างคริสตจักรกับซาตานคือการสู้รบระหว่างเราทั้งหลายที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าและอยู่ในคริสตจักรของพระองค์กับอิทธิพลที่ชั่วร้ายในขอบเขตแห่งสวรรค์ทั้งหลาย — อฟ.6:12:

1. ผู้ปกครอง, ผู้มีอำนาจ, และผู้ครอบครองโลกแห่งความมืดนั้นคือบรรดาทูตสวรรค์ที่กบฏ ซึ่งได้ติดตามซาตานไปในการกบฏต่อพระเจ้า และตอนนี้พวกมันก็ทำการปกครองนานาประเทศบนแผ่นดินโลกอยู่ในขอบเขตแห่งสวรรค์ทั้งหลาย — กซ.1:13; ดนอ.10:20.
2. เราจำเป็นต้องตระหนักว่า การสู้รบของเราไม่ใช่สู้กับมนุษย์ แต่สู้กับวิญญาณชั่วซึ่งก็คืออิทธิพลฝ่ายวิญญาณในขอบเขตแห่งสวรรค์ทั้งหลาย.

วันศุกร์

VI. การสู้รบฝ่ายวิญญาณไม่ใช่เรื่องของปัจเจกชน แต่เป็นเรื่องของการที่เจ้าสาวของพระคริสต์เป็นนักรบแห่งกลุ่มชน — อฟ.6:13:

1. คริสตจักรเป็นนักรบแห่งกลุ่มชน และผู้เชื่อทั้งหลายร่วมกันประกอบขึ้นเป็นนักรบแห่งกลุ่มชนนี้; หลังจากที่เราได้ถูกตั้งขึ้นเป็นนักรบแห่งกลุ่มชนแล้ว เราก็จะสามารถต่อสู้กับศัตรูของพระเจ้าได้.
2. กลยุทธ์ของพระเจ้าคือการใช้คริสตจักรเป็นกองทัพของพระองค์เพื่อสู้รบกับศัตรู แต่กลยุทธ์ของซาตานคือการแยกเราออกจากคริสตจักรซึ่งเป็นกองทัพของพระเจ้า.
3. ยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้านั้นมีไว้สำหรับพระกาย ไม่ใช่สำหรับปัจเจกชน; มีเพียงนักรบแห่งกลุ่มชนเท่านั้นจึงจะสามารถสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าได้.

VII. ในการสู้รบฝ่ายวิญญาณ เราต้องสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า — ข้อ 11:

1. พระเจ้าซึ่งอยู่ในพระคริสต์ในฐานะที่เป็นความเที่ยงแท้ในการดำเนินชีวิตของเราคือสายคาดเอวที่เพิ่มกำลังทั้งตัวของเราในการสู้รบฝ่ายวิญญาณ — ข้อ 14ก.
2. เกราะป้องกันอกแห่งความชอบธรรมที่ปกคลุมมโนธรรมของเราและป้องกันเราจากการฟ้องร้องของซาตานก็คือพระคริสต์ในฐานะที่เป็นความชอบธรรมของเรา — ข้อ 14ข; 1ทธ.1:30.

3. พระคริสต์ทรงเป็นสันติสุขเพื่อให้เราเป็นหนึ่งในพระเจ้าและเป็นหนึ่งกับวิสุทธิชน; สันติสุขนี้เป็นฐานรากที่มั่นคง ซึ่งทำให้เราสามารถยืนหยัดต่อต้านศัตรูได้ — อฟ.2:15; 6:15.
4. ความเชื่อคือโล่ที่ป้องกันลูกศรเพลิงของศัตรู; พระคริสต์ซึ่งเป็นผู้ริเริ่มและผู้สำเร็จความเชื่อเช่นนั้น — ข้อ 16; ฮบ.12:2.
5. หมวกเหล็กแห่งความรอดที่ปกคลุมความคิดของเราคือพระคริสต์ผู้ทรงช่วยให้รอดที่เราได้ประสบการณ์ในชีวิตประจำวันของเรา — อฟ.6:17ก; ยฮ.16:33.
6. พระแสงดาบแห่งพระวิญญาณ ซึ่งพระวิญญาณก็คือพระคำของพระเจ้า ซึ่งเป็นอาวุธที่ใช้ในการโจมตีเพื่อจะฟันศัตรูให้เป็นชิ้นๆ — อฟ.6:17ข.
7. การอธิษฐานเป็นสื่อกลางหนึ่งเดียว, สำคัญ, และมีพลังชีวิต ซึ่งเราจะต้องปรับใช้กับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เป็นสิ่งที่ทำให้ยุทธภัณฑ์ของพระเจ้าทุกๆ ชิ้นสามารถให้เราใช้การได้ — ข้อ 18.

VIII. โดยการสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า เราจึงสามารถยืนหยัดและจะต่อต้านยุทธอุบายซึ่งก็คือแผนการชั่วร้ายของมารได้ — ข้อ 11, 13-14:

1. การนั่งอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์คือการมีส่วนร่วมในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำสำเร็จ, การดำเนินชีวิต (เดิน) อยู่ในพระกายของพระองค์คือการทำให้พระประสงค์ที่นิรันดร์ของพระเจ้าสำเร็จเป็นจริง, และการยืนหยัดในฤทธิ์เดชของพระองค์คือการสู้รบกับศัตรูของพระเจ้า — 2:6; 4:1; 5:2, 8; 6:11, 13-14.
2. ในการสู้รบกับศัตรู สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือการยืน; เมื่อทำทุกอย่างครบแล้ว เราก็ต้องยืนหยัดจนถึงที่สุด.

IX. เราทุกคนต้องมองเห็นว่า ในการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าในวันนี้ เราอยู่ในสนามรบ; เราต้องร่วมมือกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อสู้รบกับฤทธิ์อำนาจฝ่ายซาตานในสถานอากาศ เพื่อเราจะได้รับพระคริสต์มากขึ้น เพื่อการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์และการเตรียมเจ้าสาวของพระคริสต์ ก่อตั้งและแผ่ขยายอาณาจักรของพระเจ้า เพื่อพระคริสต์จะสามารถกลับมารับแผ่นดินโลกนี้เป็นมรดก.